

[Vesterager.]

de store Skatteydere, at vi ikke vil gaa med til alle disse Udgifter og ikke uden videre tør gennemføre dem. Jeg vil gerne spørge: hvor er disse store Skatteydere? I den Kommune, hvor jeg boede, var det gaaet saa vidt, inden jeg gik af som Lærer, at naar jeg skulde betale min Skat, lod jeg 3 Maaneders Løn staa for at kunne klare et halvt Aars Skat. Der er om disse Skatteydere at sige, at en stor Del af dem har det akkurat som der staa om den gældbundne Tjener, at de har slet intet at betale med, og den Præst, der kommer til et saadant Sogn her fra København, og enhver anden Universitetsmand og Tjenestemand vil sikkert bevidne, at det sandelig ikke er Kapitalister, der slipper ind i et saadant Embede; og de Par Postbude der gaar derude, kan vel heller ikke betale ret meget. Derfor gaar det saadan, at Skatteprocenten stiger fra Aar til Aar, og det er derfor ikke de store Skatteyders Interesse, jeg taler for. Men jeg spørger: Hvad vil det koste, og hvem skal betale det? Og jeg spørger yderligere: Er det muligt for Kommunerne at laane de Beløb, der skal til? Det er det jo slet ikke under den haarde banktekniske Pengepolitik, der føres herhjemme af Nationalbanken over for Provinsbanker og Sparekasser.

Jeg ved saa udmærket godt, at Flertallet ikke svarer paa dette, og jeg ved ogsaa udmærket godt, at det, jeg siger, ikke gør Spor af Indtryk paa dem; for hvis det drejede sig om 10 000 eller 50 000 Kr. til en privat Skole, vilde Samfundet jo rystes i sin Grundvold, hvis det skulde vedtages, men naar man skal vedtage en Udgiftslov paa 40—50 Mill. Kr., er Finansministeren ikke ængstelig for noget som helst. Saadan er jo netop Flertalsstyret for Øjeblikket. Men jeg kan forsikre Flertallet, at ude i Befolkningen er man ikke saa glad ved at se 10 000 eller 50 000 Kr. rulle af Sted, men man begynder ogsaa at blive ængstelig, naar det er 40—50 Millioner, der rulles med. Og derfor vil jeg sige, at man kan ikke affærdige os længere, man maa give os et Svar paa, hvordan man egentlig tænker sig, at dette store økonomiske Spørgsmaal skal løses.

Der blev fremsat et Spørgsmaal af det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, som jeg finder i høj Grad interessant, og jeg vil for mit Vedkommende sige, naar vi nu har drøftet disse Skolelove her, at jeg er villig til at indrømme, at jeg gad egentlig se den, der vilde forbyde en Biskop at komme i Skolen. Men det er jo netop et Vidnesbyrd om den Uklarhed, der er over Loven. Det

er virkelig umuligt at sige, hvordan det hele skal løses, thi hvis der bliver en Konflikt mellem Læreren og Præsten — og det kan jo ske, der kan jo være Fejl paa Præstens Side, og der kan være Fejl paa Lærerens Side — og der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt man skal give Præsten en Røffel eller man skal give Læreren en Røffel, hvem skal saa give Præsten den Røffel, han eventuelt skal have? Det kan ingen andre end Biskoppen gøre. Men hvordan skal Biskoppen kunne dømme mellem disse to uden at have haft Lejlighed til at undersøge, hvorvidt Præsten har Ret i sin Bedømmelse af Religionsundervisningen. Jeg synes, der er god Grund til at søge nogle af disse Spørgsmaal klaret, og det er det, vi fra konservativ Side har bedt om, fordi vi synes, at Lovene er saa forfærdelig uklare, og at der ingen Sammenhæng er mellem de forskellige Love.

Vi ønsker en bedre Ordning, det har jeg Gang paa Gang fremhævet, og vi vil ikke nøjes med blot at tale om, at Forældrenes Ret skal respekteres; vi forlanger ogsaa, at Barnets Ret skal respekteres. Barnet har ogsaa sin Ret, og det er den store Fejl ved det ærede Medlem Hr. Gregersens Udtalelser, at han synes næsten kun at have Syn for Forældrenes Ret. Men hvis Forældrene forsømmer Barnet og forsømmer at skaffe det en virkelig forsvarlig Undervisning og Opdragelse, kan man ikke se bort fra, at Barnet har Ret til fra Samfundets Side at blive taget under Vingerne, om jeg saa maa sige, og faa Beskyttelse. Jeg har ikke megen Respekt for de Forældre, der forleden Dag kørte ud med Barnevogne og tog imod Leunbach, da han kom ud af Fængselet; jeg tror ikke, de er saa overmaade meget værd, og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Gregersen, at naar man skal til at føre en Skolepolitik paa det Grundlag alene, saa gælder det i høj Grad om at huske den gamle Sætning, at man kan ikke være for-sigtig nok, naar man skal vælge sine Forældre. Det er nødvendigt, at man virkelig er klar over, at Barnets Ret skal respekteres lige saa vel som Forældrenes.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at vi har haft Lyst til at gøre et Arbejde og har søgt at gøre en virkelig Indsats for at faa en god Skolelov ud af det, men man har ikke villet forstaa det, der stod bag vore Ændringsforslag, bag vore Krav, og har af vist dem. Jeg maa derfor endnu en Gang anbefale at stemme for de Konservatives Ændringsforslag. Hvis man vil have Loven igennem, som den er, saa respekterer vi for saa vidt dette, idet vi erkender, at Regeringspartierne har Magten, men saa maa